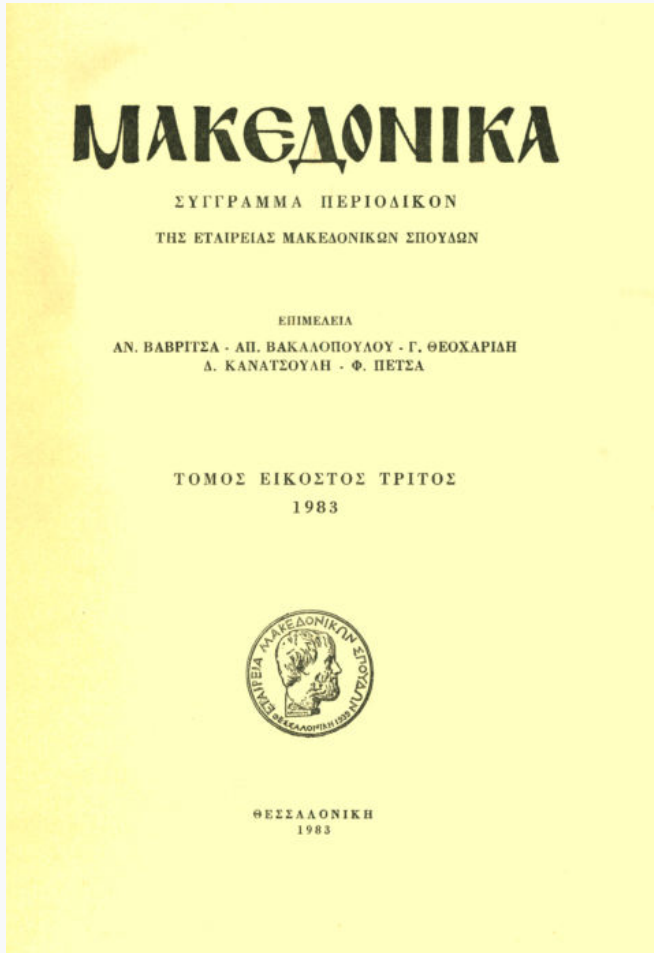

Μακεδονικά

Τόμ. 23, Αρ. 1 (1983)

Η συνοδική απόφαση για την οριστική
"αποκατάσταση" του Μεθοδίου Ανθρακίτη

Ευστάθιος Πελαγίδης

doi: [10.12681/makedonika.334](https://doi.org/10.12681/makedonika.334)

Copyright © 2014, Ευστάθιος Πελαγίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Πελαγίδης Ε. (1983). Η συνοδική απόφαση για την οριστική "αποκατάσταση" του Μεθοδίου Ανθρακίτη. *Μακεδονικά*, 23(1), 134–147. <https://doi.org/10.12681/makedonika.334>

Η ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ «ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ»
ΤΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗ

Στὸν κώδικα Μητροπόλεως Καστοριάς 1665-1769 (Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ἑλλάδος 2753)¹ εἶναι καταχωρισμένο ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον συνοδικὸ γράμμα (εἰκ. 1) τοῦ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμία Γ' (1 Ἰουνίου 1725).

Πρόκειται γιὰ τὴ συνοδικὴ ἀπόφαση ποὺ ἀποκαθιστᾷ τελικὰ τὸ Μεθόδιο Ἀνθρακίτη στὴν Ἱεροσὺνη καὶ στὸ διδασκαλικὸ του ἔργο, μέσσω δὲ μὴ στὰ πλαίσια καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κλίμα τῶν περιορισμῶν ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ ἐκείνη τὰ χρόνια.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πράξη, ποὺ εἶναι σχεδὸν ἄγνωστη² σ' ὄσους μέχρι τώρα ἀσχολήθηκαν μὲ τὶς δίκαιες καὶ καταδίκαιες τοῦ Ἀνθρακίτη (βλ. σημειώσεις), θὰ παρουσιάσουμε³ καὶ θὰ σχολιάσουμε στὸ σημείωμα ποὺ ἀκολουθεῖ.

-135-

σσ. 128-129

1 Ἰουνίου
1725, ἰδ. γ'

Ἰσον ἀπαράλακτον τῆς καθαιρέσεως τῶν μαθητῶν τοῦ Μεθοδίου^β Ἱερεμίας ἐλέω θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ οἰκουμένης πατριάρχης.

1. Ὁ κώδικας παραμένει ἀδημοσίευτος· βλ. περιγραφὴ καὶ σύντομη περίληψη: Π. Τσαμίση, Ἡ Καστορία καὶ τὰ μνημεῖα της, Ἀθήναι 1949, 95-96, Φ. Βαφεΐδης, Κώδιξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας καὶ τινὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία ἀποκειμένα ἐν τισὶ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῆς, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» 20 (1900) 108-110, 123-125, 140-143, H. Geizer, Der Patriarchat von Achrida, Lipsiae 1902, 82 κ.έ.

2. Μιὰ ἀπλὴ μόνον ἀναφορὰ σ' αὐτὴν κάνει ὁ Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, βίος, δρᾶσις, ἀνέκδοτα ἔργα, Ἰωάννινα 1953, ἔκδ. Ἡπειρωτικῆς Ἐστίας, 38-39. Ὅμως ἀντλεῖ ἀπὸ τὸ Φ. Βαφεΐδη (δ.π.).

3. α) Ἡ ἔκδοσις ποὺ ἐπιχειροῦμε εἶναι διπλωματικὴ· στὴ μεταγραφὴ διατηρεῖ πιστὰ τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ χειρογράφου. Μόνο ἡ στίξη ἀποκαταστάθηκε κατὰ τὸ νόημα τῆς φράσεως. β) Ἡ ἐπιγραφόμενη σελίδωσις (128-129) εἶναι τοῦ κώδικα, ἐνῶ ἡ ἀρίθμηση τῆς πράξεως (135), κατὰ τὴ σειρά ποὺ ἀκολουθεῖ, εἶναι δική μας. γ) Ἡ μεταγραφὴ ὁλοκλήρου τοῦ κώδικα (147 σελίδες) ἔγινε ἀπὸ κοινὸν μὲ τὸν ἐξαίρετο συνάδελφο φιλόλογο καὶ φίλο Κώστα Σημαιοφορίδη, σημερινὸ βουλευτὴ Καστοριάς.

³ Ἰ Μακαριώτατε ἀρχιεπίσκοπε τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς Ἀχριδῶν, καὶ πάσης Βουλγαρίας, καὶ μακαριώτατε ἀρχιεπίσκοπε πρώην Ἀχριδῶν καὶ προέδρε |⁴ Σισανίου Κῆρ κῆρ Ζωσιμᾶ, καὶ ἱερώτατοι μητροπολίται, ὅ τε Φιλίππουπόλεως καὶ Σοφίας, ὁ μὲν ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος Θράκης Δραγαβιτίας, ὁ δὲ καὶ ὑπέρτιμος, |⁵ καὶ ἱερώτατοι μητροπολίται καὶ θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι οἱ ὑπὸ τὸν θρόνον τῆς ἀγιωτάτης ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος διατελοῦντες, καὶ ἐντιμώτατοι κληρικοί, |⁶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, καὶ χρήσιμοι ἄρχοντες, καὶ γέροντες τῶν αὐτῶν πολιτειῶν, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ ἰρήνη ἀπὸ θεοῦ, καὶ παρ' ἡμῶν εὐχή, εὐλογία καὶ |⁷ συγχώρησις. Δηλοποιούμεν ὑμῖν ἅπασι διὰ τοῦ παρόντος, ὅτι ὁ ἐν ἱερομονάχοις διδάσκαλος κῆρ Μεθόδιος, ἅτε προλαβόντος τῆς ἡμετέρας |⁸ δόξης παρασφαλῆναι, καὶ τοῦ ὀρθοῦ φρονήματος τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνατολικῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας παρατραπήναι νποπτεινεῖς ἐκ τῶν ἐμφανισθέντων |⁹ ἡμῖν συγγραμμάτων καὶ τετραδίων αὐτοῦ, ἀπωδᾶ καὶ ἀλλότρια τῆς ἀληθείας διεξιόντων, καντεῦθεν μνηθεῖς ἀπαντήσαι πρὸς τὰ ὧδε σωματικῶς, καὶ ἀπολο |¹⁰ γηθῆναι ἐπὶ συνόδου, ἐφ' οἷς κατηγορήθη, καὶ φανείς παρήκοος καὶ ὑπαίτιος, συνοδικῇ καθαιρέσει καθυπεβλήθη. Ἐλθὼν ἔπειτα ἐνταῦθα πρὸς τήν |¹¹ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλην ἐκκλησίαν καὶ ἐν τῷ παρασταθῆναι ἐνώπιον τῆς ἡμῶν μετριότητος συνοδικῶς προκαθημένης, συνεδριαζόντων αὐτῇ τοῦ τε |¹² μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου πατριάρχου Ἰεροσολύμων συναδελφοῦ κῆρ Χουσάνθου, καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων συναδελφῶν ἀρχιερέων, καὶ |¹³ ὑπερτίμων, μετόνοιαν προβαλλόμενος καὶ συγγνώμην παρὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐλέους σὺν ἰκεσίᾳ λιπαροστέρα ἐξαιτησάμενος, τὰ μὲν ἴδια |¹⁴ αὐτοῦ τετράδια καὶ συγγράμματα, ἅπερ ἱκανοὺς χρόνους μετήρχετο καὶ ἐδίδασκεν οὐχ ὡς τῇ ἀληθείᾳ πρεσβεῖον αὐτὰ καὶ πιστεῶν, καθὼς |¹⁵ διατεινόμενος ἔλεγεν, ἀλλὰ μέχρι λόγου μόνον καὶ φιλῆς διδασκαλίας παραδειχόμενος· ἐμφανισθέντα τηρικαῦτα εἰς μέσον πρώτος αὐτὸς |¹⁶ ἀναθεματίσας κατέπτυσε καὶ κατήργησε, καὶ χερσὶν ἰδίαις τῷ πῦρι παρέδωκέτα καὶ ἐξηφάνισεν ὡς βλασφημίας καὶ δυσσεβείας ἀπόζοντα |¹⁷. Πρὸς δὲ τὴν ἀπλανῆ τῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τρίβον, ἧς καὶ ἀπ' ἀρχῆς δυσχυρίζετο ἔχεσθαι ἐμπρόκτως, τότε παλινδρομήσας καὶ ἐξ ἔργου |¹⁸ τὴν πίστιν ἐπιδειξάμενος ἐξήγγειλε καὶ ὁμολόγησε παρησία ὅτι φρονεῖ καὶ δοξάζει ἀπαράρτετα καὶ ἀκέραια, ὅσα δηλονότι ἢ καθ' ἡμᾶς ἀνα |¹⁹ τολικῇ ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ πρεσβεῖει καὶ κρατεῖ ἐξ ἀρχαίας παραδόσεως ἐγγράφων τε καὶ ἀγράφων ἀκραιφνῆ τῆς ὀρθοδοξίας δόγματα |²⁰ καὶ διδάγματα, ἧντινα ὁμολογίαν αὐτοῦ καὶ ἐγγράφως ἐξέδωκε περιέδωκεν ὅσα συνοδικῶς ἰδίως χεῖλεσαν ὁμολόγησε. Κατὰ τούτοις |²¹ ἄξιος συγγνώμης ἀφανείας ἔτυχεν ἐκκλησιαστικῆς ἀθωώσεως καὶ ἐπανέλαβε τὸ ἐνεργοῦν τῆς ἱερατικῆς αὐτοῦ τάξεως. Καὶ ζητήσας ἄδειαν |²² ἀνεχώρησεν ἐνταῦθεν ἐπὶ τοιαύτῃ αὐτοῦ ἐπαγγελίᾳ καὶ ὑποσχέσει, καὶ παραγγελίᾳ συνοδικῇ τοῦ μηκέτι αὐτὸν μετέρχεσθαι καὶ παραδιδόναι ὀλοτελῶς |²³ τοῦ λοιποῦ ἐν οὐδενὶ καιρῷ καὶ τόλῳ τὰ κατέπτυστα ἐκεῖνα καὶ κατηγνο-

σμένα τετράδια, ἀλλὰ ἀπέχεσθαι τελείως αὐτῶν, καὶ ὡσεὶ γάγγραιναν ἀποφυγγάνειν²⁴ ὅλως ποτὲ τὴν χρῆσιν καὶ διδασκαλίαν ἐκείνων. Ἦδη μετὰ τὸ ἀποδημησαὶ αὐτὸν πρὸ καιροῦ Ἰκανοῦ, καὶ διατρίβων ἐν τῇ πόλει Ἰωαννίνων, ἐρέθη καὶ διε²⁵φημίση λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς δῆθεν τῆς προτέρας ἔχεται ἀδθις κακοδοξίας, καὶ ταῦτὰ πάλιν ὁμολογεῖ καὶ πρσεβδεῖ, ἃ καὶ πρότερον φρονῶν ἐφωράθη, ²⁶ καὶ ἕπουλος δῆθεν καὶ πεπλασμένη ὑπῆρχεν ἦν ἐδόξατο μεταμέλειαν· ἐφ' οἷς καὶ δεινοπαθήσαντες βαρέως καὶ ἀνιαρῶς διετέθημεν, ὅτι παρ' ἐλπίδας²⁷ ἐξέβη τὰ τῆς αὐτοῦ διορθώσεως. Ἀλλ' οὖν ἔφθασαν ἀποσταλεῖσαι κατὰ πόδας ἡμῖν ἐγγραφοῖτε καὶ ἀξιώπιστοι, ὑπογεγραμμένα παρὰ τοῦ²⁸ κατὰ τόπον ἀρχιερέως καὶ τῶν εὐρισκομένων αὐτοῦ διδασκάλων καὶ τῶν τῆς μητροπόλεως Ἰωαννίνων κληρικῶν καὶ ἀρχόντων τῆς αὐτῆς πολιτείας, αἵτινες²⁹ διαλαμβάνουσι καὶ φανεροῦσιν ἡμῖν, μετὰ πάσης βεβαιώσεως καὶ πληροφορίας, ὅτι ψευδῆ καὶ παθητικὰ ἀναντιωρήτως εἰσὶ, ὅσα ὕστερον³⁰ κατὰ τοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου ἐλαλήθησαν καὶ ἠκούσθησαν. Αὐτὸς γὰρ ἀπαρομοιώτως ὀρθοδοξία καὶ τοῖς ἴχνεσι τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων³¹ καὶ διδασκαλιῶν ἀπαραρτέτως στοιχεῖ, καὶ τὰ ἐκείνων ὁμολογεῖ καὶ φρονεῖ, τῆς δέ γε διδασκαλίας τῶν ὧν ἐξεφαύλισε καὶ κατήργησε τετραδίων³² τελείως ἀπέχεται, καὶ μέχρι καὶ ἀπλοῦ λόγον ἀποδοκιμάζει τὴν ἐκείνων μεταχειρίσιν καὶ παράδοσιν, καθὼς ἀπαξ ὑπεσχέθη καὶ συνοδικῶς³³ παρηγγέλη. Οὕτως οὖν τὴν ἀλήθειαν πληροφορηθέντες καλῶς καὶ βεβαιωθέντες ἀκολούθως ἐγράψαμεν δι' ἡμετέρον πατριαρχικοῦ³⁴ συνοδικοῦ γράμματος πεμφθέντος ἐκείσε εἰς Ἰωάννινα, παραγγείλαντες φυλάττεσθαι καὶ τηρεῖσθαι ἀσφαλῶς καὶ ἀνελλιπῶς ὅσα τῷ ἄνωθεν³⁵ κῆρ Μεθοδίῳ ἐνετείλαμεν περὶ τῆς ἀποχῆς καὶ καταργήσεως τῶν τετραδίων αὐτοῦ ἐκείνων, δεδωκότες ἄδειαν αὐτῷ μετὰ κοινής³⁶ συνοδικῆς γνώμης τοῦ διδάσκειν καὶ παραδιδόναι εἰς θέλησιν ὑπηκόῳ τῶν προσφοιτῶντων αὐτῷ μαθητῶν, μόνα τὰ ἐπὶ ἐξηγητῆ τῷ³⁷ κερῷ Κορναλλεῖ ἐρμηνευόμενα τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας μαθήματα, τὰ καὶ ἐν τῇ πατριαρχικῇ σχολῇ ἐνταῦθα εἰς Κωνσταντινούπολιν³⁸ παραδιδόμενα, καὶ μηδεμιᾶς ἐξ αὐτοῦ λύμης τῇ ὀρθοδοξίᾳ προστριβομένης. Ἐκτὸς δὲ τῆς διδασκαλίας τῶν συνήθων τοῦ κερῶ³⁹ Κορναλλέως αὐτοῦ συγγραμμάτων μηδεμίαν ἄλλων παρὰδοσιν ἀσυνήθους καὶ ξένης φιλοσοφίας τολμησαὶ ὅλως ποτὲ οὔτε τὸν ρη⁴⁰θέντα Μεθόδιον, οὔτε τινα τῶν μαθητευσάντων αὐτῷ. Τούτου χάριν καὶ διὰ τοῦ παρόντος ἀδθις γράφοντες συνοδικῶς, γνώμη⁴¹ καὶ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου πατριάρχου Ἀντιοχείας κερῶν Σιλβέστρου, μετὰ καὶ τῶν περὶ ἡμῶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων⁴² τῶν ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἐντελλόμεθα ὑμῖν ἅπασιν, ἵνα τὰ μὲν προειρημένα συγγράμματα⁴³ καὶ τετράδια τὰ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μεθοδίου θρυλούμενα, ὡς ἀπ' ἐναντίας τῆς ἀληθείας ὀδεύοντα, καὶ τὴν ὀρθοτομίαν τῆς⁴⁴ εὐσεβείας διαστρέφοντα, καὶ διὰ τοῦτο κατάπτυστα—καὶ κατεγνωσμένα, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀναθεματισθέντα τε καὶ

καταργη|⁴⁵ θέντα, ὅποι δ' ἂν ὑπάρχωσί τε καὶ εὐρεθῶσι, πρὶκανστα γένωνται, καὶ τῇ ἀφανείᾳ παραδοθῶσι, ὡς ἀφανισμοῦ καὶ λήθης|⁴⁶ παντελοῦς ἄξια, ἵνα μὴ ἐξ αὐτῶν εὐκόλως ὑποσκελίζονται καὶ ἐξαπατῶνται οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀπλούστεροι, μὴ δυνάμενοι ὑπ' |⁴⁷ ἀβελτηρίας τὸν ἐγκεκρυμμένον δόλον κατανοῆσαι, καὶ φωρᾶσαι τὸν ἐνεσπαρμένον ἰόν, ἀλλὰ τῷ ἐπιπολαίῳ τοῦ γράμματος|⁴⁸ ταῖς αἰσθήσεσι ἀποκλεπτόμενοι, καὶ τυφλοῦ δίκην τῆδε κάκεισε προσκόπτοντας, τὸ σκότος οἴονται φῶς καὶ τὸ ψεῦδος νοτολαμ|⁴⁹βάνωσιν ὡς ἀλήθειαν καὶ τέλος αἰροῦνται τὸ χειρόν ἀντὶ τοῦ βελτίονος. Ὅσοι δὲ τῶν χρηματισάντων ἀκροατῶν τῷ ρηθέντι|⁵⁰ κυρίῳ Μεθοδίῳ διατρίβουσι καὶ εὐρισκονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ πολιτείαις ὧμῶν ταῦτας, ἔχοντες εἶδησιν ἀκριβοῦς τῆς συνοδικῆς ἡμῶν ταύτης ἀποφάσεως|⁵¹ καὶ παραγγελίας, εὐσεβοφρόνως διάγωσι τοῦ λοιποῦ καὶ πολιτείαν ἀποδεικνύουσι ἀνεπίληπτον καὶ ἀνωτέραν πάσης ὑπολήψεως πονηρᾶς, διάγοντες καὶ πολιτεν|⁵²όμενοι κατὰ τὸ ἦθος τῶν ἐκασταχόσε τὴν θύραθεν οπουδαζόντων παιδείαν χριστιανῶν. Καὶ μηδεῖς, ἐξ αὐτῶν τολμήσῃ ἢ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μετελθεῖν, ἢ|⁵³ ἄλλωτινὶ παραδοῦναι, οὔτε ἐν φροντιστηρίῳ κοινῷ, οὔτε κατ' ἴδιαν τὰ προλαβόντως καταργηθέντα καὶ ἀπσκηβαλισθέντα ἐκεῖνα συγγράμματα|⁵⁴ καὶ τετράδια. Ἄλλ' ὅστις ἐξ αὐτῶν τῶν μαθητευσάντων τῷ Μεθοδίῳ πείραν ἰκανὴν τοῖς ἐν λόγοις δυνάμεως ἔχων ἀρμόδιος εἰς διδασκαλίαν,|⁵⁵ καὶ ἐπιστάσιαν σχολῆς καὶ τὸν αὐτοῦ ἀφανῆ τύγε εἰς ὀρθοδοξίαν, ἀνεπιλήπτως γνωρίζομενος τὴν καὶ μαρτυρούμενος, ὀφείλει πρῶτον ὁ τοιοῦτος πρὸς|⁵⁶ τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλην ἐκκλησίαν ἀναγεκνῆναι τὸν σκοπὸν αὐτοῦ διὰ κοινῆς ὧμῶν ἀναφορᾶς, καὶ ἀπεντεῦθεν ζητῆσαι τε καὶ λαβεῖν ἄδειαν|⁵⁷ τῆς διδασκαλίας καὶ παραδόσεως μόνων τῶν τοῦ Κορνυαλλέως φιλοσοφικῶν μαθημάτων. Ἄν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ποτισθέντες καθάπαξ τὰ|⁵⁸ θολερὰ τῆς κακοδοξίας νόματα καὶ καθ' ἕξιν ἐν αὐτοῖς ποιωθέντες, καὶ καθάπερ [...] ποῖον τινα βαφὴν τὴν ἐξ αὐτῶν βδελυρίαν κατὰ βάθος|⁵⁹ δεξάμενοι, ἀπαρადέκτως ἔχουσι πρὸς τὴν συνοδικὴν ἡμῶν ταύτην νοθεσίαν τε καὶ παραγγελίαν, καὶ ἀνεπιστρόφος πρὸς διόρθωσιν καὶ μετάνωσιν,|⁶⁰ καὶ πάλιν φωραθῶσι τε καὶ ἐξελεγχθῶσι μεταχειριζόμενοι καὶ παραδιδόντες τὰ προειρημένα τετράδια, ἢ ἐν κοινῷ καὶ ἀναφανδόν, ἢ κατ' |⁶¹ ἴδιαν ἢ καὶ ἐν κρυπτῷ, αὐτοὶ τε οἱ διδάσκοντες, καὶ οἱ θέλοντες διδάσκεσθαι ταῦτα, καὶ οἱ τῶν τοιούτων υπερασπισταί—καὶ συνίστορες, ὁποίας ἂν|⁶² εἰσὶ τάξεως, καὶ ὁποῖον βαθμοῦ, ἀφωρισμένοι εἶησαν ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου τριάδος, τοῦ ἐνὸς τῇ φύσει μόνου|⁶³ θεοῦ, καὶ κατηραμένοι καὶ ἀσυχώρητοι καὶ ἄλντοι μετὰ θάνατον, καὶ τυμπανιαῖοι καὶ ταῖς πατρικαῖς—καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνοι|⁶⁴ καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπόδικοι, καὶ ἔνοχοι τοῦ πρὸς τῆς γεαίνης, καὶ ἔξωσμένοι παντάπασι, καὶ ἀπόβλητοι τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας|⁶⁵ καὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν ὁμηγύρεως. Ὑμεῖς δὲ οἱ προϋστάμενοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταύταις ἀρχιερεῖς ὀφείλετε ἀγρόπνως ἐπὶ|⁶⁶ σκοπεῖν, καὶ φροντίζειν ἐπιμελῶς τοῦ

ἐξαιλεφθῆναι τελείως ἐκ μέσου τὰ προειρημένα βλάσφημα καὶ τερατώδη τε-
 τραδία. Καὶ ὄντινα⁶⁷ φωράσῃτε τῶν ἀπάντων, καὶ βεβαίως γνῶτε μετὰ τὰς
 ἐκφορηθείσας ὁρὰς ταύτας καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά ἐπιτίμια, ἐπὶ τὸν ἴδιον πά-
 λιν⁶⁸ ἐπιυπερόντα ἔμετον, καὶ ἢ φανερώς ἢ κρυφίως πρᾶσβεύοντα καὶ συ-
 νιστῶντα καὶ στέργοντα τὴν χεῖρσιν τῶν εἰρημένων δυσεβῶν⁶⁹ τετραδίων,
 ἀναγγέλλειν πρὸς ἡμᾶς ἐνταῦθα τὸ περὶ τούτου, ἐπὶ τῷ παιδευθῆναι τὸν τοιοῦ-
 τον κακόφρονα καὶ βασιλικῶς⁷⁰. Ὑμεῖς δὲ πάντες ὡς γνήσια τέκνα τῆς ἀνα-
 τολικῆς ἐκκλησίας ποιήσατε ὡς γράφομεν, ὑπακούσαντες τῇ πατρικῇ ἡμῶν⁷¹
 παραινέσει, καὶ ὁμοφώνως στέργοντες καὶ ἐνστερνιζόμενοι τὴν ἐσέβειαν ἐξ
 ὄλης ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ μετὰ πάσης εὐλαβίας,⁷² προθυμίας—ἔπως ἔχοι-
 τε καὶ τὴν παρὰ θεοῦ εὐλογίαν, καὶ ἀξιοθείητε ὡς ὀρθόδοξοι καὶ τῆς βασιλείας
 τῶν ὀρθανῶν ἐν Χριστῷ⁷³ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον
 ἔλεος καὶ ἡ ἐσχὴ καὶ εὐλογία τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάν⁷⁴των ὑμῶν,
 ἀρκέ⁷⁵ ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ α' ἰνδικτιόνος γ'

⁷⁶ † ὁ ἐλέφ θεοῦ πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀντιοχείας Σίλβεστρος συναποφανόμεθα
⁷⁷ † ὁ ἐλέφ θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς Ἀχιριδῶν συνα-
 ποφανόμεθα

⁷⁸ † ὁ πρῶν Ἀχιριδῶν καὶ πρόεδρος Σισανίου Ζωσιμῶς συναποφανόμεθα

⁷⁹ † ὁ Καισαρείας Νεόφυτος † ὁ Ἡρακλείας Καλλίνικος † ὁ Νικομηδείας Παῖσιος

⁸⁰ † ὁ Χαλκηδόνος Νικόδημος † ὁ Κρήτης Γεράσιμος † ὁ Μομεμβασίας
 Γρηγόριος

⁸¹ † ὁ Καστορίας Χρῆσανθος † ὁ Ἀγκιάλων Καλλίνικος † ὁ Χίου Δανιὴλ

⁸² † ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Δανιὴλ † ὁ Δέρκων Νικόδημος † ὁ Μογλενῶν καὶ
 Μολεσχῶ Παρθένιος † ὁ Δαμαλῶν Κωνστάντιος

Ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας¹ μετὰ τὸ συνοδικὸ τοῦτο γράμμα:

Α) Γνωστοποιεῖ στὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀχιριδῶν², στὸν πρῶν Ἀχιρι-

1. Ἱερεμίας ὁ Γ'. Γίνεται διὸ φορές πατριάρχης: 1716-1726 καὶ 1732-1733. Πέθανε
 τὸ 1735. Τὸ 1722 καταδίκασε σὲ σύνοδο τῆς καινοτομίας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. (Βλ.
 Π. Χ ρ ἡ σ τ ο υ, Μεθοδίου Ἀνθρακίτης, βίος, δρᾶσις, ἀνέκδοτα ἔργα. Ἐκδ. Η. Ε., Ἰωάν-
 νινα 1953, 38. Ἀκόμη, Γ ε ν ν α δ ἰ ο υ, μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως, Ἱερεμίας Γ', Μ.Ε.Ε.,
 τ. ΙΒ', 871).

2. 1725: Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχιριδῶν ὁ Ἰωάσαφ Β', ἀπὸ τῆ Μοσχόπολη, πρῶν μητρο-
 πολίτης Κορυτσῆς. Ἐκλέγεται στὶς 6 Φεβρουαρίου 1719 καὶ παραμένει στὸν ἀρχιεπισκο-
 πικὸ θρόνον, χωρὶς διακοπές, ὡς τὸ 1745, ὅποτε παραιτεῖται λόγῳ γήρατος. Πρόκειται γιὰ
 τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς σημαντικοὺς ἀρχιεπισκόπους, γνωστὸ γιὰ τὴ φιλομάθεια, τὸ ὄργα-
 νωτικὸ ταλέντο καὶ τοὺς σθεναροὺς του ἀγῶνες γιὰ τὴν αὐτονομία τῆς ἀρχιεπισκοπῆς.
 Εἶχε ὄντιμετωπίσει ὀχι μόνον τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ καὶ ὑπουλες συνωμοσίες ἀπὸ τὸν
 κύκλο τῶν Φαναριωτῶν. Ἐξάλλου παρέλαβε τὴν ἀρχιεπισκοπὴν σὲ ἄθλια οἰκονομικὴ κα-
 τάσταση. Συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς καὶ περιοχῆς του τὸν ὀνομάζουν «καλὸν καὶ ἄκλυστον
 ὄρμον τῆς Βουλγαρίας». (Βλ. I. S n e g a o v, Ἱστορία Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχιρίας
 (1394-1767, Σόφια 1932, τ. 2, 207-208, στὰ βουλγαρικά).

δών και πρόεδρο Σισανίου Ζωσιμά¹, στους μητροπολίτες και επισκόπους της αρχιεπισκοπής, καθώς και στους μητροπολίτες Φιλιππουπόλεως² και Σόφιας³, ότι: α) ο ιερομόναχος διδάσκαλος Μεθόδιος Ἀνθρακίτης πού παραπέμφτηκε παλιότερα σέ δίκη γιά ἑτεροδιδασκαλία και ἑτεροδοξία ἀποκήρυξε ὁ ἴδιος τή διδασκαλία του, ἔσχισε τὰ τετράδιά του, δήλωσε μετάνοια και πίστη στό ὀρθόδοξο χριστιανικό δόγμα και ἔκανε σχετική ἔγγραφη ὁμολογία (στ. 13-20). β) Στή δίκη ἐκείνη δόθηκε ἐκκλησιαστική ἀθώωση και ἱερατική ἀποκατάσταση στόν Ἀνθρακίτη (στ. 21). γ) Ὡστόσο, καταγγελίες ἀπό τὰ Γιάνινα ἀναφέρουν στόν πατριάρχη ὅτι, παρά τή μετάνοιά του ἐκείνη, ἐξακολουθεῖ νά πρεσβεύει και νά διδάσκει τὰ ἴδια ἀκριβῶς πού πίστευε και πρὶν (στ. 24-26). δ) Πρόλαβαν και ἔφτασαν ὁμως ἔγγραφες ὁμολογίες, ἀπό τὸ μητροπολίτη⁴, δασκάλους, κληρικούς και ἄρχοντες τῶν Ἰωαννίνων, πού ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ καταγγελίες ἐκείνες εἶναι ψευδεῖς κι ἀνυπόστατες (στ. 27-32).

Β) Ἐντέλλεται: α) νά φροντίσουν, ὥστε νά καίγονται ἢ νά καταστρέφονται τὰ τετράδια (συγγράμματα) τοῦ Ἀνθρακίτη, ἂν ὑπάρχουν ἀκόμη στίς ἐπαρχίες τους (στ. 40-45), β) νά ἐπιτρέπουν, τόσο στόν ἴδιο, ὅσο και στίς μαθητές του, τή διδασκαλία μαθημάτων μόνο τῶν περιπατητικῆς φιλοσοφίας, κατὰ τὸν τρόπο πού καθιέρωσε ὁ Θεόφιλος Κορυθαλλέας στήν Πατριαρχική Σχολή Κωνσταντινουπόλεως (στ. 35-40), γ) νά ἐπιβλέψουν, ὥστε, ἂν κάποιος θελήσει νά διδάξει ἢ σέ κάποιο σχολεῖο ἢ κατ' ἴδιαν, νά υποβάλλει σχετική ἀναφορὰ διὰ τοῦ μητροπολίτη του, προκειμένου νά τοῦ

1. Μνημονεύεται και στήν πράξη 27, σελ. 22 (1668) τοῦ κώδικα (καταδικη τοῦ ἱερομόναχου Γεράσιμου Παλλαδά). Τήν περίοδο τῆς ἀρχιερατείας του στήν ἐπισκοπή Σισανίου και Σιατίστης, ἡ Σιατίστη γίνεται κέντρο σπουδῶν, ὅπου σπουδάζουν πολλοί νέοι ἀπό τήν Καστοριά. Ἀπό κεῖ συνεχίζουν ἀνώτερες σπουδές στήν Πατριαρχική Ἀκαδημία Κωνσταντινουπόλεως και στή συνέχεια στή Βενετία. (Βλ. Γ. Κουρνούτου, Σχολεῖα τῆς τουρκοκρατουμένης Καστορίας, «Γέρας Ἀντῶν. Κεραμοπούλλου», Ἀθήναι 1953, 426-468. Γιά τὸ Ζωσιμά βλ. και Ν. Παναζόπουλου, Κώδιξ Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης, ΙΖ'-ΙΘ' αἰ., τευχ. Α', Θεσσαλονίκη 1974, ιζ'-κζ').

2. 1725: μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως ὁ Καλλίνικος (1711-1725), διαπρεπῆς γιά τήν παιδεία και τήν ἀρετή του. Ὁ τίτλος τοῦ ἀρχιερέα ἦταν: «Πανιερώτατος και θεοσρόβλητος μητροπολίτης τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, ὑπέριτμος δὲ Ἐξαρχός Θράκης Δραγοβιτίας». (Κ. Μυρτ. Ἀποστολιδῆ, Φιλιπούπολις. Μ.Ε.Ε., τ. ΚΓ', 951-958).

3. Γιά τὸ 1725 ἀκριβῶς δὲ μαρτυρεῖται μητροπολίτης Σόφιας. Πιθανὸ νά εἶναι ὁ Ἀναστάσιος, πού κατὰ τίς μαρτυρίες πού ἔχουμε, ἀρχιερατεύει: τὸ 1721, Αὐγουστο 1723, Φεβρουάριο 1735, Ἰανουάριο 1738. (Βλ. Ἀ. Μιχαήλωφ, λ. Σόφια, «Θρησκευτικὴ και Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια», τ. 11, 312-317).

4. 1725: Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ὁ Ἱερόθεος Ἀ' Ράπτης (1714-1735). (Βλ. Β. Ἀτῆσση, Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, ἐν Ἀθήναις 1975, 102).

δοθεῖ ἡ σχετικὴ ἄδεια (στ. 54-57), δ) νὰ καταγγείλουν ὅποιον κάνει χρῆσι τῶν «ἀσεβῶν» τετραδίων τοῦ Ἀνθρακίτη, γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ καὶ «βασιλικῶς», μὲ ποινὴ δηλαδὴ πού ἐπιβάλλει τὸ κράτος (ὁ σουλτάνος) (στ. 67-69).

Ἀπὸ τοὺς δύο πατριάρχες, Ἱεροσολύμων Χρῦσανθο¹ καὶ Ἀντιοχείας Σίλβεστρο², πού σημειώνεται ὅτι ἦταν παρόντες, ὑπογράφει μόνον ὁ δεύ-
τερος.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ πατριαρχικὴ αὐτὴ ἐπιστολὴ διαφωτί-
ζει ἀρκετὰ σημεῖα ἀπὸ τῆ ζωῆ³ καὶ τῆ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἀνθρακίτη. Παράλ-
ληλα δίνει καὶ μία εἰκόνα τῶν ταλαιπωριῶν του ἀπὸ τὸ 1723, ὅποτε ἡ ὑπό-
θεσις Ἀνθρακίτη κρίθηκε σὲ ἐπίσημες συνοδικὲς δίκες (βλ. παρακάτω) ὡς
τὸ 1725.

α) *Τὸ ἱστορικὸ τῆς δίωξις τοῦ Ἀνθρακίτη στὰ βασικά του σημεῖα:* «μη-
νυθεῖς ἀπαντῆσαι...ἐλθὼν ἐπεισα ἐνταῦθα...» (στ. 9-10). Στὸ σημεῖο τοῦτο
ἐννοεῖται ἡ συνοδικὴ καταδίκη⁴ τοῦ Ἀνθρακίτη, τῆς 23 Αὐγούστου 1723,
πού τὸν καθαιρεῖ ἀπ' τὴν Ἱεροσύνῃ καὶ τοῦ ἀπαγορεύει ν' ἀσκεῖ τὸ διδα-
σκαλικὸ ἔργο. Στὴ δίκῃ ἐκείνῃ δὲν μποροῦσε νὰ παραστεῖ ὁ Ἀνθρακίτης
λόγω ἀσθενείας, φτώχειας καὶ γήρατος⁵. Ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες,

---

1. Εἶναι ἀνεπιῶς τοῦ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων Δοσιθέου. Σπούδασε στὴν Κωνστα-
ντινούπολι, στὸ Πατάβιο Ἰταλίας (θεολογία, φιλολογία), στὸ Παρίσι (μαθηματικά, ἀ-
στρονομία). Διετέλεσε πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων ἀπὸ τὸ 1703 ὡς τὸ 1731. Ὑπῆρξε
θερμὸς ὑποστηρικτῆς τῆς παιδείας τοῦ Γένους καὶ ὑπερασπιστῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντι
τῶν Δυτικῶν. Προκάλεσε καὶ ἐκδοσις σουλτανικῶν διαταγμάτων εὐεργετικῶν γιὰ τὴν
Ἐκκλησία. Ἐξέδωσε πολλὰ ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ θείου του Δοσιθέου, Περὶ
τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων, Βουκουρέστιον 1715.

2. Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας ἀπὸ τὸ 1724 ὡς τὸ 1766. Διεξήγαγε σκληροὺς ἀγῶνες κατὰ
τῆς παπικῆς προπαγάνδας.

3. Εἶναι περιττὸ νὰ κάνουμε ἐδῶ λόγῳ γιὰ τὸ βίῳ, τὶς σπουδές, τὸ διδακτικὸ καὶ συγ-
γραφικὸ του ἔργο. Ἡ βιβλιογραφία πού ἔχουμε δὲν ἀρῆνει περιθώρια γιὰ κάτι τέτοιο.
Βλ. τὴν ἐκτεταμένῃ ἔργασίᾳ τοῦ Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, ὁ.π. Τοῦ Ἰ-
δίου, «Ἀνθρακίτης Μεθόδιος, «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια», τ. 2, 790-
794. Βλ. καὶ τὶς παλιότερες μελέτες: Π. Ἀρβαντινοῦ, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης,
«Πανδώρα ΙΑ' (1860-1861) 86-89, καὶ Χ. Παπαδοπούλου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης,
«Θεολογία» 4 (1926) 10-17.

4. Βλ. τὴ σχετικὴ συνοδικὴ ἀπόφασις, Ν. Πανταζοπούλου, Κώδις Μητροπό-
λεως Σισανίου καὶ Σιατίστης, ΙΖ' - ΙΘ' αἰ., Θεσσαλονίκη 1974, 123-126 (λείπει μόνον ἓνα
μικρὸ μέρος ἀπὸ τὴν ἀρχή), καὶ Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, ὁ.π., 29-34.

5. Ἄλ. κ. Ἀγγέλου, Ἡ δίκῃ τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη (ὅπως τὴν ἀφηγεῖται ὁ
ἴδιος), «Ἀφιέρωμα εἰς τὴν Ἠπειρον. Εἰς μνήμην Χριστοῦ Σοῦλη (1892-1951)», Ἀθήναι
1956, (168-182), 175. Π. Χρήστου, Ἀνθρακίτης Μεθόδιος, «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθι-
κὴ Ἑγκυκλοπαίδεια», ὁ.π., 792, καὶ Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, ὁ.π., 27. Βλ. καὶ Χ. Παπα-
δοπούλου, ὁ.π.

Νοέμβριος 1723, συνέρχεται και πάλι το συνοδικό δικαστήριο του Πατριαρχείου, με την παρουσία, αυτή τη φορά, του 'Ανθρακίτη. 'Η απόφαση τὸν ἀποκαθιστᾷ στὴν ἱεροσύνη καὶ στὸ διδασκαλικὸ ἔργο, τὸν ὑποχρεώνει ὁμως ν' ἀκολουθεῖ ἀπαρέγκλιτα τὴ γραμμὴ τοῦ Πατριαρχείου στὰ μαθήματα καὶ στὰ συγγράμματά του¹. Γιὰ ἓναν ἄνθρωπο τοῦ πνευματικοῦ ἀναστήματος τοῦ 'Ανθρακίτη, πρόκειται στὴν οὐσία γιὰ καταδίκη.

'Ετσι, ἡ τελικὴ ἀποκατάσταση τοῦ 'Ανθρακίτη, γιὰ τὴν ὁποία τὰ μέχρι τώρα στοιχεῖα ἦταν ἐλάχιστα², πραγματοποιεῖται μὲ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἀπόφαση (1725). Εἶναι ὁμως βέβαιο ὅτι συστοιχίζεται ἀπόλυτα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς προηγούμενης (Νοέμβ. 1723). Τὸ μαρτύριό του ὁμως δὲν περιορίζεται σ' αὐτὲς τὶς δύο συνοδικές ἀποφάσεις-καταδικές (Αὐγούστου 1723 μὲ τὴν ἀπουσία του, Νοεμβρίου 1723 μὲ τὴν παρουσία του). Πρὶν ἀπ' αὐτὲς ἔχουμε δύο ὁμολογίες πίστεως: τὴ μιά³ σὲ τοπικὴ σύνοδο τῆς Καστοριᾶς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιεπισκόπου 'Αχριδῶν 'Ιωάσαφ, στίς 22 'Ιουλίου 1723. Τὴν ἄλλη⁴ στὰ Γιάννινα, ἀρχὲς Αὐγούστου 1723, ἐνώπιον τῶν προκρίτων, προκειμένου ν' ἀναλάβει τὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς Γκιούμα.

Συνολικὰ ἔχουμε γιὰ τὸν 'Ανθρακίτη: Δύο ὁμολογίες πίστεως (Καστοριᾶς-Ἰωαννίνων) καὶ τρεῖς συνοδικές ἀποφάσεις (Αὐγούστου 1723, Νοέμβριος 1723, 1725 ἀποκατάστασης).

1. Γιὰ τὴ β' αὐτὴ δίκη (Νοέμβριος 1723) βλ. τὴ διεξοδικὴ μελέτη τοῦ "Α λ κ. 'Α γ ἐ λ ο υ, δ.π. Λεπτομερῆ στοιχεῖα γιὰ τὴ διαδικασία τῆς δίκης καὶ πλήρη εἰκόνα τοῦ κλίματος ποῦ ἐπικρατοῦσε σ' αὐτὴ μᾶς δίνει ἡ ἐπιστολὴ τῆς 30 Νοεμβρίου 1723. Τὴ στέλνει ὁ 'Ανθρακίτης ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, μετὰ τὴ δίκη, σὲ φίλους του προεστούς τῶν Ἰωαννίνων. Βλ. "Α λ κ. 'Α γ γ ἐ λ ο υ, δ.π., 170-173 (αὐτοῦσια τὴν ἐπιστολὴ). 'Α κόμη, Π. 'Α ρ α β α ν τ ι ν ο ῦ, δ.π., καὶ Γ. Κ ο υ ρ ν ο ῦ τ ο υ, δ.π. Γιὰ τὶς δύο αὐτὲς συνοδικές δίκες (Αὐγούστου καὶ Νοέμβριος 1723) βλ. καὶ Δ. Χ α τ ζ ῆ, Τὸ κείμενο τῆς ὁμολογίας τοῦ Μεθοδίου 'Ανθρακίτη, «Ἑλληνικά» 15 (1962) 296-306 (στὴ σ. 305).

2. "Α λ κ. 'Α γ γ ἐ λ ο υ, δ.π., 182. 'Α κόμη: Δ. Χ α τ ζ ῆ, δ.π., 306, Γ. Κ ο υ ρ ν ο ῦ τ ο υ, δ.π., Π. Χ ρ ῆ σ τ ο υ, Μεθόδιος 'Ανθρακίτης, δ.π., 38-39 (δέχεται, ἐντελῶς ἀβασίμα, ὅπως ἔδειξε ὁ Χατζῆς, ὅτι ἡ ἀποκατάσταση τοῦ 'Ανθρακίτη ἔγινε ἀπὸ τοπικὴ σύνοδο τῆς Καστοριᾶς κι ὄχι ἀπὸ συνοδικὸ δικαστήριο τοῦ Πατριαρχείου). Βλ. καὶ Χ. Π α π α δ ο π ο ῦ λ ο υ, δ.π., ποῦ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀποκατάσταση τοῦ 'Ανθρακίτη ἔγινε τὸ 1726 (κι ὄχι τὸ 1725, ἀποψη ποῦ δὲν εἶναι σωστὴ, ὅπως ἔδειξε ὁ Π. Χ ρ ῆ σ τ ο υ, Μεθόδιος 'Ανθρακίτης, 38).

3. Βλ. ὅλη τὴν ὁμολογία, Δ. Χ α τ ζ ῆ, δ.π., 296-300.

4. Δ. Χ α τ ζ ῆ, δ.π., 305, Π. Χ ρ ῆ σ τ ο υ, 'Ανθρακίτης Μεθόδιος, «Θρησκευτικὴ καὶ 'Ηθικὴ 'Εγκυκλοπαίδεια», τ. 2, 792, "Α λ κ. 'Α γ γ ἐ λ ο υ, δ.π., 175, Γ. Κ ο υ ρ ν ο ῦ τ ο υ, δ.π., 461.

β) *Τὸ δίκτυο καὶ τὸ εἶδος τῶν εἰς βάρος του καταγγελιῶν*: «δηλοποιοῦμεν ὑμῖν ἅπασιν...διεξιόντων» (στ. 7-9).

Ἡ μέχρι τώρα ἔρευνα ἔδειξε ὅτι ὅλες οἱ καταγγελίες εἰς βάρος τοῦ Ἀνθρακίτη δὲν ἦταν παρὰ μόνο σκευωρίες καὶ συκοφαντίες. Τὸ δίκτυο καταγγελιῶν ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Καστοριά (γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται στὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδων). Ἐκεῖ ὁ Ἀνθρακίτης διδάσκει στὴ σχολὴ Γ. Κυρίτση περισσότερο ἀπὸ 10 χρόνια¹, λίγο μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴ Βενετία². Οἱ σκευωρίες τὸν ἀκολουθοῦν καὶ στὴ Σιάτιστα, ὅπου παραμένει καὶ διδάσκει γιὰ λίγο³, καὶ ὀλοκληρώνονται στὴν πατρίδα του, τὰ Γιάννινα⁴. Ἐκεῖ περνᾷ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του⁵.

Ἐγκέφαλος τῆς ὅλης συκοφαντικῆς ἐκστρατείας θεωρεῖται, καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητα, ὁ ἱερομόναχος Ἱερόθεος Ἰβηρίτης⁶. Φτάνει στὴν Καστοριά

---

1. Κατὰ τὸν Κουρνοῦτο, ὁ.π., ἀπὸ τὸ 1710, τὸν Π. Χρήστο, στὸ διάστημα 1711-1722 (Ἀνθρακίτης Μεθόδιος, «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια», τ. 2, 791). Ὁ Ἰδιος στὴν ἄλλη του ἐκτενὴ ἐργασία (Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 11-12) δέχεται, μάλλον ἀβάσιμα, ὅτι ὁ Ἀνθρακίτης ἀναλαμβάνει τὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς Γεωργ. Καστριώτη (ὄχι Γ. Κυρίτση) ἤδη ἀπὸ τὸ 1708. Τὴ γνώμη του στηρίζει στὸ γεγονός ὅτι ἡ ἴδρυσις τῆς σχολῆς Καστριώτη συμπίπτει μετὰ τὴν ἐπιστροφή του Ἀνθρακίτη (1708), ἀλλὰ καὶ στὴν ὑπόθεσις ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ συνδέθηκαν, ἴσως, μετὰ δεσμῶς φιλίας στὴ Βενετία. Τέλος, κατὰ τὸ Δ. Χατζῆ, ὁ.π., 306, ὁ Ἀνθρακίτης παραμένει στὴν Καστοριά ὡς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1721, ἀγνωστο ἀπὸ τότε.

2. Π. Χρήστο, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 9. Ὁ Ἀνθρακίτης σπουδάζει στὴ Βενετία καὶ παράλληλα ἀσκεῖ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐφημερίου στὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ἀπὸ τὸ 1697 ὡς τὸ 1708.

3. Π. Χρήστο, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 12-13: ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1720 ὡς τὸ 1722 (δὲν προσδιορίζεται ποῦν μῆνα ἀκριβῶς). Δ. Χατζῆ, ὁ.π., 306: ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον 1721 μέχρι τοῦ Ἰουλίου 1723. Ὁ ἴδιος ὑποστηρίζει ὅτι ἐκεῖ (Σιάτιστα) βρῆκε τὸν Ἀνθρακίτη ἢ κλήση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ παρουσιαστῆ καὶ ν' ἀπολογηθῆ. Ἐντὶ νὰ πάει, ὅμως, στὴν Κωνσταντινούπολη, πῆγε στὴν Καστοριά, ὅπου, σὲ τοπικὴ σύνοδο, δίνει τὴν ἀ' ὁμολογία πίστεως στὶς 22 Ἰουλίου 1723.

4. Π. Χρήστο, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 27. Δέχεται, μάλλον ἀβάσιμα, ὅτι ὁ Ἀνθρακίτης πῆγε στὰ Γιάννινα τέλος τοῦ 1722. Ὁ Ἰδιος ὅμως στὴν ἄλλη του ἐργασία (Ἀνθρακ. Μεθ., «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια», τ. 2, 791) ἀναφέρει ὡς ἔτος μετὰβασῆς στὰ Γιάννινα τὸ 1723. Τέλος, πρέπει νὰ θεωρήσουμε ὀρθὴ τὴν ἄποψιν τοῦ Δ. Χατζῆ (ὁ.π., 305) ὅτι ἡ μετὰβασιν αὐτὴ γίνεται ἀρχῆς Αὐγούστου 1723. Τότε ἀκριβῶς δίνεται καὶ ἡ β' ὁμολογία πίστεως τοῦ Ἀνθρακίτη ἐνώπιον τῶν προκρίτων τῆς πόλεως. Βλ. καὶ Ἀλκ. Ἀγγέλου, ὁ.π., 175, τὴν ἴδια ἄποψιν.

5. Π. Χρήστο, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 13-14: 1722-1725: διευθυντὴς στὴ σχολὴ Γκιουμα, 1725-1736: διευθυντὴς Ἐπιφανείου σχολῆς. Περβαίνει πρὸ τοῦ 1749.

6. Γιὰ τὶς σχέσεις Ἀνθρακίτη-Ἱερόθεου, τὶς πλεκτάνες καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν σκευωριῶν τοῦ δευτέρου, βλ. Σωφρονίου Ἐστρατιᾶδη, Ἱερόθεος Πελοποννήσιος ὁ Ἰβηρίτης καὶ Μεθόδιος ὁ Ἀνθρακίτης ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, «Ρωμᾶνὸς ὁ Μελωδός», τ. Α', Παρίσι 1932, 257-315.

στά 1719¹, παρακολουθεῖ μαθήματα τοῦ Ἀνθρακίτη καί, μάλιστα, φιλοξενεῖται² ἀπ' αὐτόν. Ἐπειδὴ ὁμοίως νιώθει παραγκωνισμένος, τὸν κατηγορεῖ γιὰ *ἑτεροδιδασκαλία καὶ ἑτεροδοξία*³. Τὶς σκευωρίες τοῦ ἀντιλαμβάνονται καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Καστοριανοὶ ἄρχοντες: ἐκτιμώντας σωστά τὴν προσφορά καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἀνθρακίτη, διώχουν ἀπὸ τὴν πόλιν τοὺς τὸν Ἱερόθεο ὡς *ταραχοποιὸν*⁴. Αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του, γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ, καταφεύγει στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ παρουσιάζει τὰ τετράδια διδασκαλίας τοῦ Ἀνθρακίτη σὲ κληρικούς, ἱεράρχες καὶ δασκάλους⁵. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ ἀναφέρει (στ. 8-9): «ὕποπτευθεὶς ἐκ τῶν ἐμφανισθέντων ἡμῖν συγγραμμάτων καὶ τετραδίων αὐτοῦ *ἀπωδὰ καὶ ἀλλότρια τῆς ἀληθείας διεξιόντων*».

Ἔτσι ἀκριβῶς προκαλοῦνται οἱ δύο παραπάνω δίκες καὶ καταδίκες τοῦ Ἀνθρακίτη σὲ δύο ἀπανωτὲς συνόδους (Αὐγούστος καὶ Νοέμβριος 1723)⁶. Ἐξάλλου καὶ σ' ὅλη τὴ Μακεδονία καὶ Θεσσαλία γενικὴ ἦταν ἡ δυσαρέσκεια διδασκάλων καὶ ἱερωμένων ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἀνθρακίτη⁷.

Ἀπὸ τὴν περικοπή, τώρα, ποὺ ἀπομονώσαμε (στ. 7-9), φαίνεται καθαρὰ τὸ εἶδος τῆς *καταγγελίας* τοῦ Ἱερόθεου καὶ τῶν ὁμοίων του⁸. Παρέκκληση α) ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξία⁹, β) ἀπὸ τὴν καθιερωμένη, καὶ μόνη παραδεκτὴ ἀπὸ

1. Γ. Κουρνούτου, ὁ.π.

2. Γ. Κουρνούτου, ὁ.π.

3. Γ. Κουρνούτου, ὁ.π.

4. Γ. Κουρνούτου, ὁ.π., Ἔλκ. Ἀγγέλου, ὁ.π., 174, Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 26.

5. Ἔλκ. Ἀγγέλου, ὁ.π., 178, Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 26-27.

6. Ἔλκ. Ἀγγέλου, ὁ.π., 174-176.

7. Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 26.

8. Γιὰ τοὺς ἄλλους παράγοντες τῶν καταγγελιῶν καὶ τῆς δίκης βλ. Ἔλκ. Ἀγγέλου, ὁ.π., 177-178, καὶ Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, ὁ.π., 34.

9. Ὁ Ἔλκ. Ἀγγέλου, ὁ.π., 178-179, παρατηρεῖ ὅτι ὁ Ἱερόθεος, γιὰ ν' αὐξήσει τὶς πιθανότητες καταδίκης, ἐνῶ ἀρχικὰ κατήγγειλε τὸν Ἀνθρακίτη γιὰ ἑτεροδοξία (ἀρνηση Ὀρθοδοξίας), στὴ δίκην τὸν κατηγόρησε καὶ γιὰ ἑτεροδιδασκαλία (διδασκαλία τῶν «θύραθεν» μαθημάτων, ἰδιαίτερα τῶν ἐπιστημονικῶν ἀπόψεων τοῦ Καρτεσιῶν καὶ Μαλεβραγγίου, ποὺ παράλληλα ἀνέπτυξαν καὶ φιλοσοφικὲς-θεολογικὲς θέσεις. Βλ. καὶ Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 23). Κατὰ τὸν Π. Ἀραβαντινὸν, ὁ.π., 87, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔκαψε τὰ τετράδια «ἐπὶ περιορισμῶ καὶ παραδειγματισμῶ» τῶν φιλοσοφούντων.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἑτεροδοξία τοῦ Ἀνθρακίτη διατυπώθηκαν διαφορετικὲς γνώμες ἀπὸ τοὺς νεότερους: Κατὰ τὸ Χ. Παπαδόπουλο, ὁ.π., καὶ Π. Ἀραβαντινὸν, ὁ.π., ὁ Ἀνθρακίτης εἶναι ὁπαδὸς τοῦ Μολίνου, τοῦ ἀιρεσιάρχου τῆς Δ. Ἐκκλησίας ποὺ καταδίκασε ἡ Ἱ. Ἐξέταση. Κατὰ τὸν Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 26-27, ὁ Ἀνθρακίτης καταγγέλθηκε ὡς ὁπαδὸς τοῦ Μαλεβραγγίου, ἀλλὰ καταδικάστηκε, ἀπὸ ἄγνοια καὶ σύγχυση, ὡς ὁπαδὸς τοῦ Μολίνου, ἂν καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ τελευταίου συμ-

τὸ Πατριαρχεῖο, ἀριστοτελικὴ φιλοσοφία, ὅπως ὄρισε νὰ διδάσκηται στὴν Πατριαρχικὴ Σχολὴ Κωνσταντινουπόλεως ὁ Θεόφ. Κορυδαλλέας. Αὐτὸ τουλάχιστον δεῖχνη παρακάτω (στ. 36-38) ἢ ἐπιστολῇ τοῦ πατριάρχου, ποὺ ἐπιτρέπει καὶ ἐπιβάλλει τὴ διδασκαλία μόνο αὐτοῦ τοῦ συστήματος. Βλέπουμε λοιπὸν πὼς καὶ ἡ διδασκαλία τῶν πέραν τοῦ Ἀριστοτέλη «θύραθεν» μαθημάτων¹ ἔδωσε ἀρκετὰ στοιχεῖα κατηγορίας εἰς βάρος τοῦ Ἀνθρακίτη².

γ) *Μιὰ φωτεινὴ παρένθεσις*: «τοῦ τε μακαριωτάτου, καὶ ἀγιωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων συναδελφοῦ Κυρ Χρυσάνθου...» (στ. 12).

Ὁ φωτισμένος πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρυσάνθος Νοταρὰς ἦταν ὁ μόνος ποὺ ὑποστήριξε³ τὸν Ἀνθρακίτη στὴ δίκη τοῦ Νοεμβρίου 1723. Προσέκρουσε ὅμως στὴν τυφλὴ ἐμπάθεια⁴ τῶν συνέδρων καὶ τοῦ μαινόμενου ὄχλου, γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀποτρέψει τὴν καταδικὴν του.

Ἡ στάσις τοῦ Χρυσάνθου σ' αὐτὴ τὴ δίκη ὑπακούει, βέβαια, στὴν ἀνὰ πρῶτον ἐυρύτερη ἀντίληψήν του γιὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν πνευματικὴ ἀφύπνισιν τοῦ Γένους⁵. Ἐρμηνεύεται, ὅμως, καὶ ὡς συμπαρατάσις στὸν παλιὸν φίλον Μεθόδιον, μὲ τὸν ὁποῖον συνδέεται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν σπουδῶν τους στὴ Βενετία⁶.

δ) *Σκευωρίας συνέχεια*: «ἤδη μετὰ τὸ ἀποδημῆσαι... ἐλαλήθησαν καὶ ἠκούσθησαν» (στ. 24-30).

φανεῖ, σὲ γενικὲς γραμμὰς, μὲ τὴν ὀρθόδοξην πίστην. Τὴν ἀποψη αὐτὴ ἀναιρεῖ ὁ Ἄλκ. Ἀγγέλου, δ.π., 168-169, σημ. 1.

1. Γιὰ τίς σπουδὰς, τὸ διδακτικὸ, ἐπιστημονικὸ ἔργον τοῦ Ἀνθρακίτη καὶ τὰ συγγράμματά του, βλ. Π. Χρήστου, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 7-8, 11-25, 40-79, τοῦ Ἰδίου, Ἀνθρακίτης Μεθόδιος, «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια», τ. 2, 790-794.

2. Στὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τοὺς φίλους προσετοῦς Γιαννιώτες (30 Νοεμβρίου 1723) διαμαρτύρεται ὅτι δικάστηκε ὡς φιλόσοφος καὶ ὄχι ὡς χριστιανός. Ἄλκ. Ἀγγέλου, δ.π., 170-173. Ὁ Γ. Κουρνούτου, δ.π., δέχεται ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀνθρακίτη ἦταν πλατωνίζουσα, ὅπως καὶ τοῦ Μαλεβραγγίου. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ προκάλεσε τὴν ὀργὴν τοῦ Πατριαρχείου, ποὺ ἀναγνώριζε μόνο τὸν Ἀριστοτέλην.

Γενικά, γιὰ τὸ συντηρητικὸ καὶ ἐπιφυλακτικὸ κλίμα ποὺ ἐπικρατεῖ στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι σὲ κάθε νεωτεριστικὴ διδασκαλία, βλ. Ἄλκ. Ἀγγέλου, δ.π., 179-180, καὶ Κ. Δημαρᾶ, Νεοελληνικὸς Διαφωτισμός, ἐκδ. Ἐρμῆς, Ἀθήνα 1977.

3. Βλ. Ἄλκ. Ἀγγέλου, δ.π., 170-173, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀνθρακίτη τῆς 30 Νοεμβρίου 1723.

4. Ἄλκ. Ἀγγέλου, δ.π., 170-173.

5. Ἄλκ. Ἀγγέλου, δ.π., 177 σημ. 4. Βλ. καὶ Π. Τσαμίση, δ.π., 75-77 καὶ 222, Γ. Κουρνούτου, δ.π., γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Χρυσάνθου στὸ πρόβλημα τῶν σχολειῶν τῆς Καστοριάς καὶ τῆς παιδείας, γενικά, τοῦ Γένους.

6. Ἄλκ. Ἀγγέλου, δ.π., 177, Γ. Κουρνούτου, δ.π., 445.

Μετά τή συνοδική απόφαση τοῦ Νοεμβρίου 1723, ἡ Ἀνθρακίτης ἐπιστρέφει στό Γιάννινα, ὅπου ἀσκεῖ καί πάλι τὸ ἔργο τοῦ ἱερομονάχου καί τοῦ δασκάλου, μ' ὄλους τοὺς περιορισμοὺς ποὺ τοῦ ἐπιβλήθηκαν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα (Νοεμβρίου 1723-Ἰουνίου 1725, ὅποτε στέλνεται ἡ ἐπιστολὴ αὐτή), κακόπιστες φήμες ἀπὸ τὸ περιβάλλον του προλαβαίνουν καί τὸν ξαναδιαβάλλουν στὸν πατριάρχη, διαδίδοντας ὅτι τάχα ἄλλαξε γνώμη καί μετέπεσε στὴν προηγούμενη κακοδοξία του.

Ὅμως, φίλοι του¹, προοδευτικοὶ ἀπὸ τὰ Γιάννινα, ἀναλαμβάνουν νὰ τὸν ὑποστηρίξουν, μὲ ἐπιστολὴ τους, καί ν' ἀποκαταστήσουν τὴν ἀλήθεια. Παρὰ ταῦτα, ὅπως βλέπουμε στὴ συνέχεια τῆς ἐπιστολῆς, τὸ Πατριαρχεῖο ἐξακολουθεῖ ν' ἀνησυχεῖ καί νὰ ἀπειλεῖ ὅ,τι καί ὅποιον σχετίζεται μὲ τὴν παλιὰ διδασκαλία τοῦ Ἀνθρακίτη.

Στὸ ἴδιο σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς (στ. 24-30), παίρνουμε καί μιὰ εἰκόνα τῆς σκληρῆς πάλης τῶν προοδευτικῶν (φίλων τοῦ Ἀνθρακίτη) ἐνάντια στοὺς ἐμπαθεῖς συντηρητικοὺς (διδασκάλους² καί κληρικούς). Ἀντιλαμβανόμεστε πόσο τυφλοί, ἀλλὰ καί ἰσχυροί, ἦταν οἱ διώκτες τοῦ Ἀνθρακίτη. Παράλληλα, πόσο φωτισμένοι καί ἐπίσης δυνατοὶ οἱ φίλοι του προοδευτικοί³.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΠΕΛΑΓΙΔΗΣ

1. Οἱ ἴδιοι, ἀσφαλῶς, ἔστειλαν ἐπιστολὴ καί πρὸς τὸ Νικομηδείας Παῖσιο, πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη τοῦ Αὐγούστου 1723. Ἐκεῖ προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν καί νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀδυναμία τοῦ Ἀνθρακίτη νὰ παραστεῖ καί ἀπολογηθεῖ σὲ σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου. (Βλ. Ἄ λ κ. Ἄ γ γ ἔ λ ο υ, ὁ.π., 175). Σ' αὐτοὺς ἀκριβῶς ἀπευθύνει ὁ Ἀνθρακίτης ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπολὴ καί τὴ δίκη του ἐπιστολὴ, μετὰ τὴ δίκη τοῦ Νοεμβρίου 1723. Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς κάνει ἐκκλήση στοὺς φίλους προεστοὺς τῶν Ἰωαννίνων νὰ τοῦ συμπαρασταθοῦν μὲ ἐπιστολὴ τους στὸ Πατριαρχεῖο. Ἄ λ κ. Ἄ γ γ ἔ λ ο υ, ὁ.π., 170-173. Οἱ προεστοί, ὅπως φαίνεται στὴ δημοσιευμένη πράξη (135, στ. 27-32), ἀπάντησαν, ἔστω καί ἀργότερα (1725), ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ τους, δυστυχῶς, δὲ σώζεται. Βλ. Ἄ λ κ. Ἄ γ γ ἔ λ ο υ, ὁ.π., 182.

2. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καί ὁ φίλος τοῦ Ἀνθρακίτη, διδάσκαλος τῆς σχολῆς Τρίκκης, Ἀναστάσιος, ὅπως φαίνεται σὲ ἐπιστολὴ ποὺ στέλνει ὁ α' στὸ β'. Τὴν ἐπιστολὴ δημοσιεύουν ὁ Π. Ἀ ρ α β α ν τ ι ν ὁ ς, ὁ.π., 88-89, καί ὁ Π. Χ ρ ῆ σ τ ο υ, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, 79.

3. Βλ. καί Δ. Χ α τ ζ ῆ, ὁ.π., 306.

SUMMARY

Eustathios Pelagidis, The Synodic Judgement for the Final reinstatement of Methodios Anthrakitis.

The historical research was detained some years ago, by the trials and condemnations of Methodios Anthrakitis in local and Patriarchal Synods. But the report of his persecutions by the official church, that is known to us until now, went back to the Synodic Judgement of November 1723 that reinstated him «under conditions».

A later Act of the Synod (1st June 1725) is published for the first time by this study. This Act enlightens many points of his life, teaching and hardships in the period between 1723-1725. By this Act, which was entered in the Code of the Metropolis of Kastoria 1665-1769 (National Library of Greece 2753), the Patriarch Jeremias the Third reminds metropolitans basically of the previous judgement (November 1723) and insists on the need of its practice.

But by attaching no importance to later slanders against Anthrakitis, it is sure that it stabilizes his reinstatement in the priesthood and in his instructive deed, although he will be obliged to follow firmly the Patriarchate's order in his lessons and writings.